

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 14, 2026

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2026:683](#) 03-07-2026

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4167](#) 23-06-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4153](#) 23-06-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2190](#) 14-04-2026

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3501](#) 25-06-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3855](#) 03-06-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:17313](#) 26-05-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:16749](#) 21-05-2026

RECHTSPRAAK

Vaststelling vermissing ex artikel 1:412 e.v. BW en verzoek tot echtscheiding. De vrouw heeft geen belang bij het verzoek tot echtscheiding.

Feiten en omstandigheden

De vrouw is gevlucht naar Nederland en staat sinds 2016 ingeschreven in de Basisregistratie Personen (BRP). Zij is in 1993 gehuwd met de man. In de zaak met nummer C/09/681358 FA RK 25-1669 verzoekt de vrouw primair te verklaren voor recht dat het huwelijk van rechtswege is beëindigd wegens de dood van de man en subsidiair te verklaren dat met ingang van 1999 een rechtsvermoeden van overlijden bestaat van de man. In de zaak met nummer C/09/681370 FA RK 25-1678 verzoekt zij de echtscheiding uit te spreken.

Beoordeling en motivering

In de zaak met nummer C/09/681358 FA RK 25-1669

Rechtsmacht en toepasselijk recht

De rechtbank is op grond van artikel 3 Rv bevoegd van dit verzoek kennis te nemen en past bij gebrek aan nadere conflictregels het Nederlandse recht toe.

Relatieve bevoegdheid

Op grond van artikel 267 Rv is in zaken van afwezigheid of vermissing de rechter van de verlaten woonplaats van de betrokkene bevoegd. Omdat de man nooit in Nederland is geweest en hier dus geen verlaten woonplaats heeft, is op grond van artikel 269 Rv rechtbank Den Haag relatief bevoegd.

Verklaring voor recht einde huwelijk

Dit verzoek komt niet voor toewijzing in aanmerking, omdat er geen buitenlandse overlijdensakte is.

Verklaring van overlijden (art. 1:426 BW)

Uit artikel 1:426 lid 2 BW volgt dat ingeval een persoon buiten Nederland is overleden en geen overlijdensakte is opgemaakt of kan worden overgelegd, de rechtbank kan verklaren dat die persoon is overleden. Om deze verklaring te kunnen doen is vereist dat het overlijden heeft plaatsgevonden op een Nederlands schip of in een Nederlands vliegtuig, de overledene Nederlander was of zijn/haar woon- of verblijfplaats in Nederland had. Een verklaring van overlijden is in dit geval niet mogelijk, omdat geen van genoemde mogelijkheden hier van toepassing is. De rechtbank zal dit verzoek daarom afwijzen.

Vaststelling vermissing (art. 1:412 e.v. BW)

Uit artikel 1:412 e.v. BW volgt dat indien het bestaan van een persoon onzeker is, de aangegeven tijdruimte verstreken is, en de persoon niet is verschenen na daartoe te zijn opgeroepen, de rechtbank de vermissing van die persoon kan vaststellen. De vaststelling van de vermissing heeft de rechtsgevolgen van een overlijden, zo volgt uit artikel 1:414 lid 5 BW.

De vrouw staat in de BRP geregistreerd als gehuwd. Zij betoogt dat haar echtgenoot is overleden en zij wenst haar huwelijkse staat in de BRP dienovereenkomstig te wijzigen, onder meer omdat zij nu niet in aanmerking komt voor een uitkering voor alleenstaanden. De vrouw heeft een 'aankondiging van martelaarschap' overgelegd waarin staat dat de man in 1999 is overleden. Een aankondiging van martelaarschap is een eerbetoon aan personen die zijn omgekomen tijdens een onafhankelijkheidsstrijd of nationale dienstplicht. Beide meerderjarige zonen van de vrouw en de man hebben voorts bij de IND in het eerste verhoor (meermaals) verklaard dat hun vader is overleden. Voor de zitting is de man in de *Staatscourant* opgeroepen. Hij is niet verschenen en evenmin is iemand voor hem opgekomen die behoorlijk van zijn in leven zijn heeft doen blijken. De rechtbank merkt op dat voornoemde overgelegde bescheiden niet zijn gelijk te stellen met een overlijdensakte, zodat het overlijden van de man niet met zekerheid kan worden vastgesteld. Gelet op het voorgaande is de rechtbank echter van oordeel dat het nog in leven zijn van de man (zeer) onzeker is. De in artikel 1:413 lid 2 BW genoemde tijdruimte sinds de laatste tijding van leven van de man is al geruime tijd verstreken. De man is op de juiste wijze opgeroepen en niet verschenen. Met het oog op het vorenstaande en inachtneming van artikel 1:414 lid 2 BW kan de rechtbank de vermissing van de man vaststellen. Als dag vanaf welke hij wordt vermist zal de rechtbank een datum in 1999 vaststellen. De rechter neemt daarvoor de datum die wordt genoemd als datum van overlijden in de 'aankondiging van martelaarschap'. Deze 'aankondiging van martelaarschap' maakt voldoende aannemelijk dat dit de dag is waarop de man naar alle waarschijnlijkheid in het buitenland is overleden.

In de zaak met nummer C/09/681370 FA RK 25-1678

Rechtsmacht en toepasselijk recht

Op grond van artikel 3 onder a sub e van de Verordening (EG) nr. 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019 (Brussel II-ter) heeft de Nederlandse rechter rechtsmacht ten aanzien van het verzoek tot echtscheiding, omdat ten tijde van de indiening van het verzoek de gewone verblijfplaats van de vrouw in Nederland was, en zij daar sinds ten minste een jaar onmiddellijk voorafgaand aan die indiening verblijfplaats had. De rechtbank zal op grond van artikel 10:56 lid 1 BW Nederlands recht toepassen.

Echtscheiding

In de zaak met nummer C/09/681358 FA RK 25-1669 wordt de vermissing van de man sinds 1999 vastgesteld. De ambtenaar van de burgerlijke stand zal een akte van overlijden opmaken. Als gevolg hiervan heeft de vrouw op grond van artikel 1:149 sub a BW geen belang meer bij het verzoek tot echtscheiding. De rechtbank zal dit verzoek dan ook afwijzen.

Conclusie

In de zaak met nummer C/09/681358 FA RK 25-1669 stelt de rechtbank de vermissing sinds 1999 vast van de man en wijst het meer of anders verzochte af. In de zaak met nummer C/09/681370 FA RK 25-1678 wijst de rechtbank het verzoek van de vrouw tot echtscheiding af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:17313

Zaaknummer: C/09/681358 / FA RK 25-1669

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De moeder is anoniem bevallen. De rechtbank benoemt de gecertificeerde instelling (GI) als voogd. Er zijn geen gegevens van de moeder bekend bij de rechtbank. Zij staat niet op de geboorteakte. Het kind kan later bij de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) en de GI de identiteit van de moeder opvragen.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is in 2025 geboren. Bij de rechtbank zijn geen gegevens bekend over zijn moeder. Op zijn geboorteakte staan ook geen persoonsgegevens van zijn moeder.

De moeder is minderjarig en staat onder toezicht van de GI. De vader van de minderjarige is onbekend. De minderjarige verblijft in een pleeggezin. Eerder heeft de rechtbank de GI belast met de voorlopige voogdij over de minderjarige. De raad verzoekt nu om de GI te belasten met de voogdij over hem.

De verdere beoordeling en motivering

Er zijn geen gegevens van de moeder vermeld op de geboorteakte. Er is dus geen ouder bekend die het gezag kan uitoefenen. De rechtbank vindt het in het belang van de minderjarige dat de GI wordt belast met de voogdij over hem. Er moet namelijk iemand zijn die de belangrijke beslissingen over hem kan nemen omdat hij minderjarig is. De raad adviseert de rechtbank om de GI met de voogdij te belasten. De rechtbank vindt het belangrijk dat de GI als neutrale partij wordt belast met de voogdij. Een neutrale partij zal in het belang van de minderjarige handelen en niet met conflicterende belangen te maken hebben. De raad heeft ook een bereidverklaring van de GI overgelegd. De rechtbank heeft in de vorige beschikking aan de GI de opdracht gegeven om te onderzoeken of het mogelijk is om de naam van de moeder op te nemen op de geboorteakte van de minderjarige.

De GI heeft in samenwerking met de raad een moreel beraad georganiseerd onder begeleiding van een externe ethicus. Bij dit beraad waren aanwezig twee juristen (één van de GI en één van de raad), drie gedragswetenschappers (waaronder één onafhankelijk deelnemer), de

voogd, twee gezinsvoogden van de moeder, de betrokken medewerker van de raad en een vertegenwoordiger van pleegzorg. Tijdens het beraad zijn risico's en zorgen naar voren gekomen waardoor de GI heeft besloten om de naam van de moeder op dit moment niet bekend te maken en deze niet in de geboorteakte van de minderjarige op te laten nemen. De reden hiervoor is dat openbaarmaking van deze informatie niet in het belang van de minderjarige wordt geacht. Integendeel, het delen van deze informatie kan ernstige negatieve gevolgen hebben voor welzijn en veiligheid van de moeder, hetgeen indirect ook het belang van de minderjarige schaadt. De rechtbank begrijpt dat niet op korte termijn gegevens van de moeder op de akte van geboorte vermeld zullen worden en dat het gezagsvacuüm zal blijven bestaan. Zij acht het daarom in het belang van de minderjarige dat de voorlopige maatregel wordt vervangen door benoeming van de GI als voogd.

Besproken is dat de GI het besluit rondom het ontbreken van oudergegevens regelmatig zal herzien en evalueren. Mocht het later wel mogelijk zijn om de gegevens van de moeder op te nemen op de geboorteakte, is de GI op de hoogte hoe zo'n verzoek ingediend moet worden. De rechtbank heeft er dan ook voldoende vertrouwen in dat de GI haar taak serieus neemt en zorgvuldig uitvoert.

Ook is besproken hoe de minderjarige later informatie kan krijgen over zijn afkomst en de identiteit van zijn moeder. Zowel raad als GI hebben de gegevens van de moeder in het dossier van de minderjarige opgeslagen en hebben verklaard dat hij later zijn dossier kan opvragen. De rechter heeft de GI ook gewezen op de mogelijkheid om de persoonsgegevens van de moeder op te laten nemen in een akte bij de notaris.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek toe en belast de GI met de voogdij over de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3855

Zaaknummer: C/16/590851 / FO RK 25-347

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen (art. 392 Rv). Jeugdrecht. Vragen over mogelijkheid tot (verlenging van) ondertoezichtstelling door het hof nadat bestaande ondertoezichtstelling is geëindigd na afwijzende beslissing door de kinderrechter en over een voorwaardelijk nieuw verzoek tot ondertoezichtstelling naast een verlengingsverzoek. Heersende leer naar aanleiding van HR 9 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1113. Koerswijziging door de hoven.

Procesverloop

De kinderrechter heeft de verzoeken van de vader afgewezen om de ondertoezichtstelling (OTS) over zijn twee minderjarige kinderen te verlengen, althans hen opnieuw voor een jaar onder toezicht te stellen; twee dagen later eindigde de OTS van rechtswege. De vader is in hoger beroep gekomen, maar uitsluitend tegen de afwijzing van het verzoek om de kinderen opnieuw onder toezicht te stellen. Tegen de afwijzing van het verlengingsverzoek heeft hij geen appel ingesteld, omdat het hof conform de heersende leer een verzoeker in dat geval niet-ontvankelijk pleegt te verklaren. Het hof kan het verzoek om een nieuwe OTS echter niet anders opvatten dan een verkapt verlengingsverzoek: de vader heeft geen inhoudelijke redenen aangevoerd waarom de kinderen meer gebaat zouden zijn bij een nieuwe OTS dan bij verlenging, en de enkele reden dat hij verlenging niet expliciet heeft verzocht is gelegen in eerdere uitspraken van dit hof.

Het hof schetst dat na HR 9 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1113 (hierna: de HR-uitspraak) in de appelrechtspraak de vaste lijn was dat appellanten niet-ontvankelijk werden verklaard wanneer de OTS voorafgaand of tijdens het hoger beroep was verlopen, maar dat twee hoven hiervan recent meermalen zijn afgeweken en afgewezen verzoeken – deels met terugwerkende kracht – alsnog hebben toegewezen, terwijl een hof in andere recente uitspraken juist weer aan de oude lijn heeft vastgehouden. Vanuit het oogpunt van rechtsbescherming kan het volgens dit hof wenselijk zijn dat een partij ook na het verlopen van de OTS ontvankelijk is in hoger beroep tegen een (deels) afwijzende beslissing. Dit klemmt temeer nu belanghebbenden in eerste aanleg niet steeds door een advocaat worden bijgestaan

– de wetgever heeft deze procedures juist laagdrempelig willen houden – en de resterende termijn voor (spoed)appel vaak slechts dagen bedraagt, zoals ook hier: de mondelinge afwijzing vond plaats op vrijdag, de OTS liep af op zondag.

Gelet op het ontbreken van rechtseenheid en duidelijkheid over de verhouding tussen de HR-uitspraak en het beginsel van rechtsbescherming in hoger beroep stelt het hof zes prejudiciële vragen. Deze komen er kort gezegd op neer:

of een belanghebbende tijdens een lopende OTS naast een verlengingsverzoek (art. 1:260 BW) ook een (voorwaardelijk) verzoek tot een nieuwe OTS (art. 1:255 BW) kan doen, en of daarbij van belang is dat aan beide verzoeken dezelfde motivering ten grondslag ligt (vraag 1);
of de uitleg die de meeste hoven aan de HR-uitspraak geven – dat ook in hoger beroep een van rechtswege geëindigde OTS niet meer kan worden verlengd – juist is, waarbij in aanmerkingen genomen dat die uitspraak een situatie in eerste aanleg betrof, en of een belanghebbende ontvankelijk is in hoger beroep tegen een afwijzende beslissing wanneer de OTS na de beslissing van de kinderrechter maar vóór de beslissing van het hof is geëindigd, waarbij mede de vraag is of van belang is dat het hoger beroep nog tijdens de looptijd van de OTS is ingesteld (vragen 2-4);
of er verschil in rechtsbescherming bestaat tussen de (gedeeltelijke) afwijzing van een verlengingsverzoek en die van een eerste verzoek tot OTS, en of een geëindigde OTS bij een gegrond hoger beroep met terugwerkende kracht kan ‘herleven’ – waarbij opnieuw de vraag is of het uitmaakt of het om een eerste OTS of een verlenging ging (vragen 5-6).

Overwegingen A-G bij de prejudiciële vragen

De prejudiciële vragen zien niet op de situatie dat de kinderrechter te laat – dus na het van rechtswege eindigen van de OTS – op een verlengingsverzoek beslist; te laat is te laat en dat werkt ook in appel door. Wel wijst de A-G erop dat wanneer de gecertificeerde instelling (GI) en de Raad van de Kinderbescherming (de raad) afzien van een verlengingsverzoek, een ouder vaak pas kort voor het einde van de OTS zijn verzoek kan indienen, met het risico dat de kinderrechter pas na het einde van rechtswege beslist. Er is dan volgens de A-G niets op tegen om naast het verlengingsverzoek gelijktijdig een voorwaardelijk nieuw verzoek tot OTS te doen. Dit geldt ook wanneer de GI door omstandigheden pas laat een verlengingsverzoek indient, zij het dat het nieuwe verzoek dan door de raad moet worden ingediend (art. 1:255 lid 2 BW).

De kern van de discussie is of het hof, nadat de OTS is geëindigd, de door de kinderrechter afgewezen verlenging in hoger beroep alsnog mag toewijzen. De hoven die de heersende leer

volgen, betrekken de HR-uitspraak ook op zichzelf: ook zij zouden een geëindigde OTS niet meer mogen verlengen. Die uitleg staat op gespannen voet met de rechtsbescherming die hoger beroep zou moeten bieden. De HR-uitspraak bevat geen expliciete aanwijzing dat de uitspraak zich ook uitstrekt tot de appelprocedure, en ook de wet beperkt de mogelijkheid van hoger beroep niet tot toewijzende beslissingen of tot gevallen waarin de OTS nog loopt. De hoven motiveren hun koers in de afwijkende appelzaken met de strekking van het hoger beroep (herbeoordeling van de zaak), de tijdige indiening van het appel (ontvankelijkheid), en het argument dat anders feitelijk geen effectieve mogelijkheid tot hoger beroep bestaat, omdat de kinderrechter doorgaans kort voor het einde van de maatregel beslist; dat levert rechtsongelijkheid op ten opzichte van toewijzende beslissingen, waartegen wél de volle appeltermijn openstaat. Deze koers voorkomt bovendien spoedappellen, waarbij partijen het beroep minder goed kunnen voorbereiden. In deze afwijkende appelzaken en in de literatuur wordt aangenomen dat toetsing in appel na het eindigen van de OTS mogelijk is, omdat ook van een afwijzing hoger beroep openstaat. De hoven wijken echter niet op gelijke wijze af. Gemeen hebben zij dat inhoudelijk op de verzoeken wordt beslist; het verschil in afdoening verklaart de A-G uit een verschil in uitleg van de HR-uitspraak: strekt die uitspraak zich wel of niet ook uit tot de beoordeling in hoger beroep van een afwijzende beslissing.

De A-G sluit zich aan bij de van de heersende leer afwijkende uitspraken en de literatuur die deze steunt. De appelrechter dient een afgewezen verzoek dus alsnog te kunnen toewijzen, mits de kinderrechter tijdig heeft beslist en de verzochte duur op het moment van de beslissing van het hof nog niet is verstreken. Toewijzing met terugwerkende kracht acht de A-G zinloos: de GI zal haar taken na het einde van de OTS gestaakt hebben, en terugwerkende kracht zou achteraf formeel toch iets van de GI verwachten of zonder grond verrichte activiteiten alsnog legitimeren. De appelrechter dient volgens de A-G daarom toe te wijzen met ingang van de datum van zijn beschikking. Feitelijk wordt dan een kortere periode toegewezen – de resterende verzochte duur vanaf de beschikking van het hof tot de oorspronkelijk verzochte einddatum – omdat er een breuk zit tussen het einde van rechtswege en de beschikking van het hof. Voor de tweejaarstermijn van artikel 1:265j lid 3 BW telt daarom de daadwerkelijk toegewezen duur. Overigens gaat het in deze zaken vrijwel steeds om een OTS zonder uithuisplaatsing, zodat deze bepaling niet snel aan de orde zal zijn.

Over het (gelijktijdig ingediende) voorwaardelijke nieuwe verzoek concludeert de A-G dat de kinderrechter de verzoeker daarin kan ontvangen, maar pas kan behandelen als niet tijdig op het verlengingsverzoek kan worden beslist. Beslist de kinderrechter wel tijdig, dan is de voorwaarde niet vervuld en heeft de verzoeker geen belang bij het nieuwe verzoek; hij kan dan in hoger beroep tegen de afwijzing van het verlengingsverzoek. In deze zaak heeft de vader dus op het verkeerde paard gewed: de kinderrechter heeft tijdig beslist, zodat de kinderrechter

aan het voorwaardelijke nieuwe verzoek niet is toegekomen, terwijl de vader juist alleen tegen de afwijzing van dat voorwaardelijke verzoek heeft geappelleerd. De A-G nodigt het hof uit het appel op te vatten als gericht tegen de afwijzing van het verlengingsverzoek, nu de vader dat appel juist vanwege de door het hof aangehangen heersende leer achterwege had gelaten. Omdat de verzochte verlengingsduur inmiddels is verstreken, kan het hof het verzoek echter niet meer toewijzen; het draait in deze zaak dus vooral om de beantwoording van de prejudiciële vragen, die in de hiernavolgende conclusie op basis van voorgaande worden samengevat.

Conclusie: de beantwoording van de prejudiciële vragen

De A-G beantwoordt de vragen als volgt:

Vraag 1: naast een verlengingsverzoek kan een voorwaardelijk nieuw verzoek tot OTS worden gedaan; de voorwaarde voor behandeling daarvan is dat niet vóór het einde van de lopende OTS op het verlengingsverzoek is beslist. Daarbij is niet van belang of aan beide verzoeken dezelfde motivering ten grondslag ligt. Beslist de kinderrechter tijdig, dan is de voorwaarde niet vervuld en komt het nieuwe verzoek – ook in appel – niet aan de orde; van de tijdige toewijzing of afwijzing van het verlengingsverzoek staat wel hoger beroep open.

Vragen 2-4: de HR-uitspraak heeft geen verdere strekking dan dat de kinderrechter, in eerste aanleg, een geëindigde OTS niet mag verlengen; de uitspraak staat er niet aan in de weg dat de appelrechter een tijdig genomen afwijzende beslissing toetst en het verzoek alsnog toewijst voor de op dat moment resterende verzochte duur. Een belanghebbende is dan ook ontvankelijk in hoger beroep tegen een afwijzende beslissing op een verlengingsverzoek, ook al is de OTS inmiddels geëindigd; daarbij is niet van belang of de maatregel bij het instellen van het appel nog liep.

Vragen 5-6: het bedoelde verschil in rechtsbescherming bestaat niet; in beide gevallen kan van de afwijzende beslissing worden geappelleerd en kan het hof het verzoek alsnog voor de resterende duur toewijzen. Van terugwerkende kracht is daarbij geen sprake, omdat het hof toewijst vanaf de datum van zijn beschikking; wel kan gezegd worden dat de OTS daarmee ‘herleeft’, nu deze van rechtswege was geëindigd. Daarbij maakt het niet uit of het gaat om een afgewezen verlengingsverzoek of om de afwijzing van de resterende duur van een eerste OTS.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-07-2026

ECLI: ECLI:NL:PHR:2026:683

Zaaknummer: 26/00082

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Minderjarigenbewind.

Feiten en omstandigheden

De moeder van drie minderjarige kinderen, die het eenhoofdig gezag over hen had, is overleden. Overeenkomstig haar in het gezagsregister aangetekende wens zijn de oma en de oudtante gezamenlijk met de voogdij over de kinderen belast. De goederen van de oma staan zelf onder beschermingsbewind wegens verkwisting of het hebben van problematische schulden. De kantonrechter heeft ambtshalve, tot aan hun meerderjarigheid, een bewind ingesteld over het vermogen van de kinderen en een professionele bewindvoerder benoemd.

De oma en de oudtante komen van deze beslissing in hoger beroep. Zij verzoeken het bewind alsnog achterwege te laten, dan wel een bewind in te stellen over het uit de nalatenschap van de moeder afkomstige vermogen, met benoeming van de oudtante tot bewindvoerder. Zij voeren onder meer aan dat een professionele bewindvoerder loon in rekening brengt dat in mindering strekt op het vermogen van de kinderen, terwijl zij dat niet zouden doen. De bewindvoerder wil dat de beslissing van de kantonrechter in stand blijft.

Beoordeling

Het hof stelt voorop dat de kantonrechter op grond van artikel 1:370 BW ook ambtshalve het vermogen van een minderjarige onder bewind kan stellen, indien hij dit in het belang van de minderjarige acht.

Naar het oordeel van het hof is dat hier het geval, ook nu de voogdij inmiddels is geregeld. De oma en oudtante oefenen de voogdij – en daarmee het financieel beheer – gezamenlijk uit, terwijl het vermogen van de oma zelf onder bewind staat en zij daarom niet in staat is dat beheer op zich te nemen. Een onderlinge taakverdeling biedt geen oplossing, omdat beide voogden bevoegd blijven financiële beslissingen te nemen. Het bewind met een professionele bewindvoerder blijft daarom in het belang van de kinderen. Wel halveert het hof, in navolging van wat de bewindvoerder zelf heeft voorgesteld, diens vergoeding, omdat de werkzaamheden gering zijn. Tot slot merkt het hof op dat het bewind naar het begrip van alle betrokkenen alleen het van de moeder geërfde vermogen omvat (en dus niet bijvoorbeeld inkomsten uit

een bijbaan), maar dat verduidelijking van de beslissing op dit punt op de weg van de kantonrechter ligt.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank voor zover het de daarbij vastgestelde vergoeding voor de bewindvoerder betreft, beschikt in zoverre opnieuw dat het de vergoeding van de bewindvoerder halveert, en bekrachtigt het beroep voor het overige.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2190

Zaaknummer: 200.361.132/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:266 BW en artikel 8 EVRM. Afwijzing verzoek Raad voor de Kinderbescherming tot beëindiging gezag vader. Geen noodzaak tot beëindiging gezag.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn getrouwd geweest en hebben samen drie kinderen die sinds 2019 onder toezicht staan. Alle drie de kinderen zijn uit huis geplaatst. De oudste heeft vier jaar in een gezinshuis verbleven, woont sinds 2025 bij haar vader en heeft geen contact met haar moeder en broertjes. De middelste zoon woont sinds 2020 in verschillende gezinshuizen en sinds 2024 bij de huidige gezinshuisouders. De jongste zoon woont sinds 2022 bij de gezinshuisouders. De broers hebben een weekend per maand omgang met de moeder en sinds eind 2023 geen omgang meer met de vader. De rechtbank heeft op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) het gezag van de vader over zijn zoons beëindigd.

Verzoeken

De vader verzoekt de beslissing van de rechtbank af te wijzen. De raad wil dat de gezagsbeëindiging in stand blijft. Ook de moeder en de gecertificeerde instelling (GI) zijn het eens met de rechtbank.

Beoordeling en motivering

Een gezagsbeëindiging is de meest vergaande maatregel van kinderbescherming. Naast de criteria in de Nederlandse wet gelden ook criteria die het EHRM heeft ontwikkeld over artikel 8 EVRM. Die criteria zijn dat gezagsbeëindiging in het belang van het kind noodzakelijk moet zijn; proportioneel is; en het doel van de gezagsbeëindiging niet met een minder ingrijpend alternatief kan worden bereikt. Bij een uithuisplaatsing staat het doel van gezinshereniging voorop en de band van een kind met de ouders moet behouden blijven, tenzij sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Volgens het hof is in dit geval onvoldoende gebleken dat het in het belang van de kinderen noodzakelijk is om het gezag van de vader te beëindigen.

Binnen het gezinssysteem van de vader en de moeder en hun kinderen is sprake van forse

problematiek. De kinderen kampen met een loyaliteitsconflict. Deze problematiek zal volgens het hof niet worden weggenomen door het gezag van (alleen) de vader te beëindigen. Bovendien is het hof onvoldoende gebleken dat de problematiek vooral wordt veroorzaakt door de uitoefening van het gezag door de vader. Het hof sluit niet uit dat als één ouder het gezag houdt (in dit geval de moeder) en de andere ouder (de vader) niet, dit juist een verdergaande negatieve invloed zal hebben op met name de loyaliteitsproblemen bij de kinderen. Het hof begrijpt daarnaast dat het tot ontevredenheid bij de vader heeft geleid dat ten aanzien van zijn zoons nooit een perspectiefonderzoek is uitgevoerd. Ook omdat dit wel is gebeurd bij zijn dochter die naar aanleiding daarvan weer bij hem thuis is geplaatst.

Hoewel de rechtbank eerder had besloten dat dergelijk onderzoek gewenst was, heeft de GI anders besloten. De vader is daardoor in zijn samenwerking met de GI geblokkeerd en de verhouding met de jeugdbeschermer is verslechterd. Het hof kan zich voorstellen dat het in het belang van alle betrokkenen is dat dit perspectiefonderzoek alsnog wordt gedaan, maar de uitkomst daarvan is niet van doorslaggevend belang. Ook als het perspectief van de zoons in het gezinshuis ligt, is voor het hof onvoldoende noodzaak gebleken om het gezag te beëindigen. De verstoorde verhouding tussen de vader en de GI lijkt een belangrijke reden dat omgang tussen de vader en zijn zoons nog niet is gelukt. Het hof vindt het zorgelijk dat tussen de jeugdbeschermer en de vader niet de juiste toon wordt gevonden. Dat vormt alleen evenmin een gegronde reden om het gezag te beëindigen. Het hof geeft de GI in overweging een tweede jeugdbeschermer aan te wijzen, die een betere aansluiting met de vader heeft, beter in staat is om met de vader te communiceren en beter begrijpt wat nodig is in de communicatie en samenwerking met de vader om tot een resultaat te komen. De huidige jeugdbeschermer is wel belangrijk voor de zoons, dus het hof acht het van belang dat de jeugdbeschermer voor de kinderen betrokken blijft. Het hof vindt dat tot op heden onvoldoende hulpverlening is ingezet om het contact tussen de vader en zijn zoons en tussen de zus en haar broers te herstellen. Positief is dat de gezinshuisouders en de vader wel een goede verhouding en samenwerking hebben en mogelijk kunnen de gezinshuisouders een rol spelen in het contactherstel.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank Midden-Nederland, locatie Lelystad, voor zover daarbij het gezag van de vader over zijn zoons is beëindigd en wijst het verzoek van de raad tot beëindiging van het gezag van de vader over de zoons alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4153

Zaaknummer: 200.365.657/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Arrest in kort geding. Toestemming verhuizing of bekrachtiging verhuisverbod. De kern van het geschil in hoger beroep betreft de vraag of de moeder vervangende toestemming kan worden verleend om met de minderjarige te verhuizen naar plaats X, met inschrijving van de minderjarige op een school aldaar. Verder de vraag of de minderjarige, in het geval het hof het verhuisverbod in stand laat, voorlopig aan de vader moet worden toevertrouwd.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een relatie met elkaar gehad en zijn ouders van een minderjarige die hoofdverblijf heeft bij haar moeder. Partijen oefenen gezamenlijk gezag uit. In een ouderschapsplan hebben zij afspraken gemaakt. De vader heeft bij de voorzieningenrechter primair een verhuisverbod gevorderd met daaraan verbonden een dwangsom van € 50.000 als de moeder het verbod overtreedt, en subsidiair voorlopige toevertrouwing van het kind aan hem. De primaire vordering is toegewezen.

Verzoeken

De moeder verzoekt dat de toegewezen vordering alsnog wordt afgewezen. Zij vermeedert haar eis met een verzoek tot vervangende toestemming voor verhuizing en inschrijving op school voor de duur van de bodemprocedure. Daarnaast vordert zij opheffing van de dwangsom en schorsing van de tenuitvoerlegging van het verhuisverbod. De vader vordert voorlopige toevertrouwing van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat bij de vermeedering van de eis van moeder niet blijkt van strijd met de goede procesorde en ook niet van strijd met de tweeconclusieregel en verwerpt het bezwaar van de vader hiertegen. Het hof zal het vonnis van de voorzieningenrechter bekrachtigen en wijst alle overige vorderingen af. De moeder heeft in strijd met gemaakte afspraken de voorgenomen verhuizing in gang gezet. Zij heeft de gevolgen van een verhuizing niet met de

vader besproken en hem ook niet om toestemming gevraagd. Pas twee dagen voor de zitting bij het hof, heeft moeder een verzoek bij de rechtbank ingediend tot vervangende toestemming voor verhuizing en inschrijving van de minderjarige op een school in X.

De kortgedingrechter moet ervoor waken dat de voorlopige voorziening vooruitloopt op de definitieve beslissing en dient daarom terughoudend te zijn met het geven van vervangende toestemming. Een verhuizing is een ingrijpende gebeurtenis en kan tot worteling in de nieuwe woonomgeving leiden. In uitzonderlijke gevallen kan het belang van de minderjarige en/of dat van de verzorgende ouder rechtvaardigen dat in kort geding vervangende toestemming wordt verleend maar daarvan is hier geen sprake. De moeder stelt met ingang van juni 2026 dakloos te zijn, maar uit het dossier blijkt niet waarom haar huidige huurovereenkomst niet voorgezet kon worden. Ook blijkt dat de moeder de huurprijs hoog vond en met de aankoop van het huis van haar vader aanmerkelijk lagere woonlasten zou hebben, maar nergens blijkt dat de moeder pogingen heeft ondernomen om de huurovereenkomst te verlengen of andere woonruimte in haar woonplaats of omgeving te verkrijgen. Niet valt uit te sluiten dat de moeder zelf de hand heeft gehad in de beëindiging van de huurovereenkomst. Dat maakt dat haar belang niet opweegt tegen de belangen van kind en vader bij nakoming van de gemaakte afspraken.

De zaak leent zich volgens de rechter niet voor een beslissing in kort geding omdat onvoldoende vaststaat dat in een bodemprocedure de verzoeken van de moeder zullen worden toegewezen. Het bestreden vonnis moet daarom in stand blijven, ook wat betreft de dwangsom. De hoogte daarvan moet zodanig zijn, dat de prikkel tot nakoming effectief is. Het hof gaat ervan uit dat moeder zich aan de in het ouderschapsplan gemaakte afspraken zal houden voor de duur van de bodemprocedure en wijst voorlopige toevertrouwing aan vader daarom af.

Conclusie

Het hof bekrachtigt het vonnis van de voorzieningenrechter in de rechtbank Midden-Nederland van 29 april 2026, en wijst af wat verder is gevorderd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4167

Zaaknummer: 200.369.256

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Man wil de erkenning vernietigen, omdat hij niet de biologische vader is. Vrouw en kinderen zijn niet verschenen. De rechtbank oordeelt dat er geen sprake was van dwaling of dwang bij de erkenning en het beroep van de man op artikel 8 EVRM slaagt niet.

Feiten

De vrouw is de moeder van de twee minderjarigen. De man heeft hen erkend. Hij verzoekt de rechtbank de door hem gedane erkenning te vernietigen.

Beoordeling

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 1:205 lid 1 BW de erkenner de erkenning kan vernietigen indien hij niet de biologische ouder is en door bedreiging, dwaling, bedrog of, tijdens zijn minderjarigheid, door misbruik van omstandigheden tot erkenning is bewogen. Volgens de man kan hij niet de biologische vader zijn, omdat hij pas na de geboorte van de minderjarigen een relatie met de moeder heeft gekregen. Daarbij had zij hem voorgehouden dat erkenning geen juridische consequenties zal hebben, waardoor hij de onderhoudsplicht niet had voorzien. Gezien hij na de relatiebreuk met de moeder na een jaar samenzijn geen contact meer heeft gehad met de minderjarigen, zou hij bij een juiste voorstelling van zaken niet hebben erkend. Het in stand laten van de familierechtelijke betrekking en de bijbehorende financiële consequenties vormt volgens hem een inbreuk op zijn door artikel 8 EVRM beschermde familie- en privéleven.

De bijzondere curator adviseert het verzoek van de man af te wijzen, omdat er geen sprake was van dwaling. De rechtbank is het daarmee eens. Hoewel de man zijn stelling dat hij niet de biologische vader is onvoldoende heeft onderbouwd, ziet de rechtbank aanwijzingen dat dit inderdaad het geval lijkt te zijn. Een reactie van de vrouw blijft uit, daarom gaat de rechtbank voor de leesbaarheid van de uitspraak ervan uit dat tussen de moeder en de man vaststaat dat de man niet de biologische vader is. Er was echter geen sprake van een wilsgebrek, omdat deze betrekking dient te hebben op het biologisch vaderschap. De man wist dat hij niet de biologische vader was, maar heeft toch erkend. Dat de man de consequenties

hiervan niet heeft overzien, maakt dit niet anders. Daarnaast blijkt uit vaste rechtspraak dat de limitatieve opsomming in artikel 1:205 lid 1 BW zich niet leent voor een ruime uitleg. Het kind heeft namelijk een groot belang bij het hebben van een afstammingsband met zijn juridische ouders.

Conclusie

Het verzoek van de man wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:16749

Zaaknummer: FA RK 25-5402 C/09/688614

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek bijdrage kosten van studie en levensonderhoud door jongmeerderjarige. De rechtbank stelt de bijdrage op nihil vanwege grievend gedrag richting de ouders (art. 1:399 BW).

Feiten en procedure

De beslissing op het verzoek van de jongmeerderjarige over een door de ouders te betalen bijdrage in zijn kosten van studie en levensonderhoud is aangehouden, omdat zij afgesproken hebben in mediation te gaan. Zij zijn niet tot overeenstemming gekomen. Daarom gaat de rechtbank over tot de beoordeling van het verzoek van de jongmeerderjarige en het verzoek van de ouders om de bijdrage op nihil te stellen.

Beoordeling

Volgens de rechtbank staat de behoefte van de jongmeerderjarige naar een bijdrage in zijn studiekosten vast. Op grond van artikel 1:399 BW kan de rechter echter de onderhoudsplicht van ouders matigen indien de tot onderhoud gerechtigde zich zodanig gedragen heeft dat verstrekking van levensonderhoud naar redelijkheid niet of niet ten volle kan worden gevergd. Uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat in dat geval financiële ondersteuning een in vergaande mate kwetsend karakter moet hebben voor de onderhoudsplichtige. De rechtbank heeft vastgesteld dat in 2024 een incident heeft plaatsgevonden tussen de moeder/ouders en de jongmeerderjarige. Daarbij heeft de moeder aan de hand van foto's van haar verwonding en verklaringen van haarzelf, de vader en de broers van de jongmeerderjarige aannemelijk gemaakt dat de jongmeerderjarige haar geschopt en bij de keel gegrepen heeft.

De jongmeerderjarige heeft aangifte gedaan omdat hij in het verleden mishandeld zou zijn door zijn ouders. Daar ervaart hij nog steeds last van waardoor hij studievertraging heeft opgelopen. De aangifte is niet in behandeling genomen, omdat deze onvoldoende was onderbouwd. De ouders hebben aangegeven dat de mishandelingen door de jongmeerderjarige en het dreigen met de aangifte een grote impact op hen heeft gehad. Beiden hebben hierdoor niet kunnen werken en zijn onder behandeling van een psycholoog. Volgens de rechtbank is dus gebleken dat het maandelijks moeten voldoen van een bijdrage aan de

jongmeerderjarige voor de ouders een dermate kwetsend karakter heeft dat dit in redelijkheid niet van de ouders kan worden gevergd.

Conclusie

Het verzoek van de jongmeerderjarige wordt afgewezen en het verzoek van de ouders wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3501

Zaaknummer: C/o8/331606 / FA RK 25-953

Wetsartikelen: